

herefter kunne opgøres til det tidligere opgjorte beløb med tillæg af 3 års renter. Når rentekravet er fastslået i fogedretten, vil fordringshaveren således ikke som efter gældende ret skulle »forny« kravet hvert 3. år (i dag hvert 5. år).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til §§ 20-22

Bestemmelserne i §§ 20-22 fastsætter regler om, at visse retsskridt medfører en foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen på den måde, at den rettlige foranstaltning udløser en tillægsfrist på 1 år fra foranstaltningens ophør, således at »egentlig« afbrydelse – typisk ved sagsanlæg – kan ske inden denne tillægsfrists udløb. Dette svarer for så vidt angår nogle af de omhandlede situationer i realiteten til, hvad der følger af den gældende ordning efter 1908-lovens § 2, 2. pkt., om forfølgning af et retsligt skridt uden uforment ophold, men således, at det i loven fastlægges, hvad der i denne sammenhæng skal anses for et (foreløbigt) retsligt skridt, og således, at »uden uforment ophold« erstattes af en bestemt frist (1 år).

De enkelte bestemmelser om foreløbig afbrydelse er udformet således, at forældelse »tidligst« indtræder 1 år efter foranstaltningens ophør. Dette er ensbetydende med, at hvis den almindelige forældelsesfrist fører til, at forældelse indtræder på et senere tidspunkt, end hvad der ville følge af tillægsfristen, er det den almindelige frist, der gælder.

De foreslåede regler om foreløbig afbrydelse i §§ 20-22 vil kunne kombineres med reglerne om tillægsfrist i lovforslagets §§ 12-14. Hvis skyldneren f.eks. forsvinder, udskydes forældelsesfristens udløb efter lovforslagets § 14 frem til 1 år efter, at fordringshaveren blev eller burde være blevet bekendt med skyldnerens opholdssted, og hvis der inden udløbet af denne frist f.eks. indledes forhandlinger med skyldneren, vil fordringshaveren have opnået endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra forhandlingernes afslutning, jf. § 21, stk. 5.

De foreslåede regler om foreløbig afbrydelse vil endvidere kunne kombineres »successivt«, dvs. anvendes i forlængelse af hinanden. Hvis der f.eks. er indledt forhandlinger mellem parterne, udskydes forældelsesfristen til 1 år efter forhandlingernes afslutning, jf. § 21, stk. 5, og hvis fordringshaveren inden udløbet af denne frist f.eks. indbringer sagen for et privat klagenævn, vil den pågældende have opnået endnu en tillægsfrist på 1 år, nu regnet fra dette nævns afgørelse, jf. § 21, stk. 3. Reglerne i §§ 20-22 vil også i øvrigt kunne kombineres i et vist omfang. Der hen-

vises herom til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 20

Det foreslås i § 20, at der indføres en tillægsfrist på 1 år for kreditor i tilfælde, hvor et retsligt skridt som nævnt i §§ 16-18 ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse.

Efter den gældende ordning i 1908-loven skal et retsligt skridt, der ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, forfølges uden uforment ophold for at bevare den fristafbrydende virkning.

Til stk. 1

Der foreslås i 1. pkt. indført en tillægsfrist på 1 år i tilfælde, hvor fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har foretaget et retsligt skridt som nævnt i § 16, men hvor dette ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse.

Som eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kan nævnes, at en retssag afvises, fordi den er anlagt ved et forkert værneting, eller fordi fordringshaverens advokat ved en fejltagelse er udeblevet fra et retsmøde. Omfattet vil også være et tilfælde, hvor kreditor i forbindelse med en sag anlagt af skyldneren har fremsat modkrav til kompensation, jf. § 16, stk. 2, nr. 3, men hvor skyldneren hæver sagen, eller fordringshaveren frifindes for hovedkravet, idet retten i så fald ikke træffer afgørelse vedrørende kreditors modkrav.

Bestemmelsen vil endvidere gælde i et tilfælde, hvor forældelsen i medfør af § 16, stk. 2, nr. 4, er afbrudt ved skyldnerens iværksættelse af »negativt anerkendessøgsmål«, og hvor sagen efterfølgende hæves af skyldneren. I et sådant tilfælde vil fordringshaveren således skulle følge den foreløbige afbrydelse af forældelsen, der fandt sted ved skyldnerens indbringelse af sagen, op inden udløbet af tillægsfristen på 1 år.

Efter forslaget regnes tillægsfristen på 1 år fra den dag, da fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er afsluttet.

Har fordringshaveren ikke fået sådan meddelelse inden rimelig tid, regnes fristen fra det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab til forholdet eller burde have søgt oplysning herom, jf. 2. pkt.

Bestemmelsen tager sigte på tilfælde, hvor der fra rettens eller myndighedens side ikke er givet meddelelse til fordringshaveren om, at sagen er afvist eller afsluttet på anden måde, eller hvor der først er givet sådan meddelelse efter længere tids forløb. I disse til-